

arbejder, blev der imidlertid indbragt i det andet Thing ad privat Vej et Lovforslag om en Straffelov for Krigsmagten. Dette Lovforslag var iøvrigt identisk med det, som i Foraaret 1877 var blevet oversendt hertil fra det andet Thing. Som Forholdene vare, kunde vi ikke ønske dette Lovforslag fremmet, og ved dets første Behandling ublaakte vi os ogsaa i Overensstemmelse hermed. Lovforslaget blev desuagtet henvist til et Udvalg, som afgav en Betænkning i Slutningen af forrige Maaned. Det viste sig af denne Betænkning, at et Flertal i Udvalget havde samlet sig om at stille Endringsforslag, hvorom det for en Dels Bedkommende maatte siges, at de vilde tjene til i ikke væsentlig Grad at gjøre Lovforslaget mere fyldestgjørende, end som det oprindeligt forelaa. Af saadanne Endringsforslag skal jeg nævne blandt Andet eet, som gik ud paa igjen at optage en fortaarig intensiv Straf, gjældende forjædne Forhold. Af de andre Endringsforslag, som vare stillede, gik en Del ud paa at bringe forskjellige Paragrafer tilbage til den Form, som de vilde have faaet, dersom den tidligere Krigsministers Endringsforslag til 3die Behandling af det tidligere Forslag i Folkethinget vare gaaede igjennem. Der var saaledes navnlig stillet Endringsforslag til 3 Paragrafer, nemlig til de nuværende Paragrafer 121, 162 og 199. I § 121 var det i det tidligere Forslag, saaledes som det var fremsat af den tidligere Krigsminister, bestemt, at den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtsthyldig Agtpaagivenhed undlader at vise sin Overmand de befalede Legn paa Ærbødighed, straffes med Fængsel af første Grad. Under Behandlingen i Folkethinget var der efter „Overmand“ indsendt Ordene: „naar han er i Uniform“, hvilket jo altsaa i en meget væsentlig Grad vilde forandre Paragrafens Omfang, og hvad der paa Grund af de Misbrug, det kunde lede til, bestemt maatte afvises. Med denne Redaktion forelaa nu altsaa det private Lovforslag i Folkethinget. Det stillede Endringsforslag gik ud paa at forandre Ordene „naar han er i Uniform“ til Følgende: „som han er pligtig at kjende, eller som han iøvrigt kjender“, saaledes at altsaa Paragrafen vilde lyde saaledes: „Den, som forsætlig eller af Mangel paa pligtsthyldig Agtpaagivenhed undlader at vise sin Overmand, som han er pligtig at kjende eller som han iøvrigt kjender, de befalede Legn paa Ærbødighed, straffes osv.“ Under denne Form maatte det forekomme os, at der omirent var naaet det, som man tilsigtede, da der selvfølgelig ikke kunde være Spørgsmaal om at straffe en Person, fordi han f. Ex. ikke hilste en Overmand, han ikke kjendte og ikke var pligtig at kjende. Et andet Endringsforslag angaar § 162, som jeg nævnte. I Forslaget fra 1876 var der givet en Bestemmelse for, hvorledes en Krigsmand skulde straffes, naar han uagtet et af sine Foresatte udsiedt særligt Forbud deltog i politiske Foreninger af civile

Medborgere eller i politiske Forsamlinger af disse. Ved Behandlingen i Folkethinget 1876—77 var der indsendt disse Ord: „til hvilke Indvarsling ikke har fundet Sted igjennem en dertil kompetent Autoritet“. Dette var af den daværende Krigsminister foreslaaet til 3die Behandling at skulle udgaa, men det blev ikke vedtaget. Det Endringsforslag, jeg her har nævnt, gik ud paa, at disse Ord atter skulde udgaa. — Det tredje Endringsforslag, jeg skal omtale, er det, som var stillet til § 199, hvor der ligeledes under Behandlingen i Folkethinget i 1876—77 var stillet imellem to Slags Trettesættelse, simpel og streng Trettesættelse, og hvor det var bestemt, at den Paagjældende kunde undslaa sig for at modtage den saakaldte strenge Trettesættelse ved nemlig at henstyre Sagen til Afgjørelse ved Dom. Ogsaa dette skulde bortfalde efter et af de Endringsforslag, som nu bleve stillede. Da denne Betænkning fremkom, vare Overveielserne i Krigs- og Marineministeriet stredne endel frem, og man var da bleven enig om ligesom tidligere kun at fremsætte et enkelt Forslag, gjældende baade for Hæren og Søværnet. Endvidere var man væsentlig, ifølge Overveielser, der havde fundet Sted med Befalingsmænd ved Hæren, bleven enig om, at den fortaarige intensive Straf, som man ønskede at optage, skulde bestaa i Bøttestrafpen. Det fremgik nu deraf, at der neppe vilde blive særdeles store Afvigelser mellem, hvad vi ønskede at fremsætte, og det private Lovforslag med de af Udvalgets Flertal foreslaaede Endringer, og under disse Omstændigheder kunde det jo neppe negtes, at dette Forslag vilde kunne blive et brugbart Grundlag for videre Forhandlinger. Som Følge deraf erklærede vi i det andet Thing, at vi ikke vilde lægge yderligere Endringer i veien for Lovforslagets videre Fremme; men paa den anden Side erklærede vi ogsaa, at vi vilde bevare vor fulde Frihed overfor Endringer paa de senere Stadier af dets Behandling, hvilket vi især gjorde af Hensyn til, at det var i dette Thing, at vi havde ønsket at indbringe vort Lovforslag, navnlig paa Grund af, at det jo var her, at Behandlingen af det forrige Lovforslag blev afbrudt. Som Følge af denne vor Stilling gik vi heller ikke ind paa at forhandle med Udvalget og have i det Hele taget holdt os udenfor Forhandlingerne om Lovforslaget i det andet Thing. De af Flertallet stillede Endringsforslag bleve vedtagne ved 2den Behandling, og dernæst blev der ved 3die Behandling vedtaget endel Endringer, hvoraf de fleste gik ud paa at søge at bringe Redaktionen til paa sine Steder at passe bedre til Forholdene, saaledes som de ere omhørd i Krigsliste.

Naar man nu kort vil sammenligne Forslaget, som det foreligger, ikke med det forrige Forslag, saaledes som det blev oversendt her til dette Thing fra det andet, men med dette Forslag, saa-